

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz
Protokolant	starszy sekretarz sądowy Katarzyna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 05 grudnia 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko T. M. i B. M.

o zapłatę

I. Zasądza solidarnie od pozwanych B. M. i T. M. na rzecz powoda (...) Bank S.A z siedzibą w W. kwotę 77.935,85 zł (siedemdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset trzydzieści pięć złotych 85/100), w tym: - kwotę 71.650,94 (siedemdziesiąt jeden tysięcy sześćset pięćdziesiąt złotych 94/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20 marca 2019 r. do dnia zapłaty;

- kwotę 5.008,76 zł (pięć tysięcy osiem złotych 76/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 02 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;

- kwotę 1260,66 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt złotych 66/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 02 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;

- kwotę 15, 89 zł (piętnaście złotych 89/100).

II. Zasądza solidarnie od pozwanych B. M. i T. M. na rzecz powoda (...) Bank S.A z siedzibą w W. kwotę 996,92 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych 92/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Odstępuje od obciążania pozwanych brakującymi kosztami sądowymi.

SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz

Sygn. akt: I.C.711/19

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 02 kwietnia 2019 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystąpił przeciwko B. M. i T. M. o zapłatę, solidarnie, kwoty 77.935,85 zł wraz z następującymi odsetkami:

a) umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 71.650,54 zł (stanowiącej kapitał kredytu) od dnia 20.03.2019 r. do dnia zapłaty;

b) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.008,76 zł (stanowiącej odsetki umowne za korzystanie z kapitału) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

c) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.260,66 zł (stanowiącej odsetki karne) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

– w tym kwoty 15,89 zł (stanowiącej opłaty i prowizje) z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 11.01.2013 r. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 07 maja 2019 r., sygn. akt: VI.Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny żądanie pozwu uwzględnił w całości.

Od orzeczenia powyższego, w przepisany terminie, pozwani B. M. i T. M. wnieśli sprzeciw, zaskarżając je w całości i domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwani przyznali, iż w dniu 11.01.2013 r. zawarli z powodem umowę kredytu nr (...). Jednocześnie pozwani wskazywali, że dokonywali spłat rat kredytu, a chwilowe opóźnienia ze spłatą wymagalnych rat były spowodowane przejściowymi problemami finansowymi. W zaistniałej sytuacji pozwani próbowali dojść z powodem do porozumienia w zakresie dalszej spłaty należności, proponując zmianę warunków spłaty poprzez zmniejszenie wysokości rat i dłuższe rozłożenie ich w czasie. Zawarciem takiego porozumienia powód nie był jednak zainteresowany, co w ich ocenie, pozostaje w sprzeczności z treścią art. 357 § 1 k.c. w zw. z art. 5 k.c. i powoduje, że nałożenie na stronę pozwaną obowiązku zapłaty kwoty żądanej pozwem stanowi świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 k.c., prowadzące też do nieuzasadnionego pokrzywdzenia strony pozwanej. Dalej, pozwani podnieśli, iż kwota żądania wskazana w pozwie została przez powoda zawyżona, przy czym zawyżenie to dotyczy tak kapitału jak i odsetek. Jako bezzasadne i nieznajdujące oparcia w umowie pozwani ocenili też nałożenie na nich opłat dodatkowych, w tym m.in. odsetek karnych, upomnień i kosztów egzekucyjnych. Końcowo zaś pozwani argumentowali, że załączony do pozwu dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych banku ma walor jedynie dokumentu prywatnego i jako taki nie stanowi dowodu potwierdzającego zasadność żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 11 stycznia 2013 r. (...) S.A. w W. (zwany dalej Bankiem) udzielił T. M. i B. M. (zwanym dalej Kredytobiorcami) kredytu konsumpcyjnego gotówkowego w kwocie 150.000 zł, oprocentowanego wg zmiennej stopy procentowej obowiązującej w Banku i podlegającego spłacie w 84 równych ratach miesięcznych, przypadających do zapłaty do 20 dnia każdego miesiąca. W umowie kredytu przewidziano przy tym, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez Kredytobiorców zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy, Bank będzie pobiera od kwoty niespłaconych w terminie zobowiązań podwyższone odsetki naliczone według stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, poczynając od dnia następującego po wynikającym z umowy i wskazanym w harmonogramie spłat terminie wymagalności danego zobowiązania pieniężnego, aż do dnia spłaty tego zobowiązania. Dodatkowo, na wypadek m.in. zwłoki Kredytobiorców z zapłatą pełnych rat, wynikających z harmonogramu spłat za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim pisemnym wezwaniu Kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania, na rzecz Banku zastrzeżono prawo wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 1 miesięcznego okresu. Jednocześnie w umowie ustalono, że po upływie okresu wypowiedzenia Kredytobiorcy są zobowiązani do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu

wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kapitału (dowód: umowa kredytu z dnia 11 stycznia 2013 roku - w szczególności § 1, 3, 4, 8 i 10 k. 44-46v.).

Dnia 24.05.2017 r. powód oraz T. M. i B. M., w drodze aneksu, zmodyfikowali treść umowy kredytu z dnia 11.01.2013 r., wydłużając – na wniosek Kredytobiorców spowodowany zaległościami w spłacie kredytu – okres kredytowania o 6 miesięcy i kapitalizując kapitał kredytu do kwoty

86.103,50 zł, poprzez doliczenie odsetek umownych w kwocie 46,65 zł. Nadto ustalono karencje w spłacie całości rat kapitałowo-odsetkowych na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 20 września 2017 roku. W aneksie tym strony zastrzegły przy tym, iż w przypadku powstania zaległości w spłacie całości lub części dwóch rat określonych w aneksie, Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia, po uprzednim wezwaniu Kredytobiorców do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od dnia otrzymania wezwania. W dniu podpisania aneksu, powód przekazał pozwanym obowiązujący ich harmonogram spłat (dowód: aneks do umowy kredytu k. 49-50v.).

Następnie, dnia 04.05.2018 r. Bank oraz T. M. i B. M., w drodze aneksu nr (...), ponownie zmodyfikowali treść umowy kredytu z dnia 11.01.2013 r., wydłużając – na wniosek Kredytobiorców spowodowany zaległościami w spłacie kredytu – okres kredytowania o 6 miesięcy i kapitalizując kapitał do kwoty 71.650,54 zł, poprzez doliczenie odsetek umownych w kwocie 272,96 zł. Nadto ustalono karencje w spłacie całości rat kapitałowo-odsetkowych na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 20 sierpnia 2018 roku. W tym aneksie także strony zastrzegły, iż w przypadku powstania zaległości w spłacie całości lub części dwóch rat określonych w aneksie, Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia, po uprzednim wezwaniu Kredytobiorców do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od dnia otrzymania wezwania. W dniu podpisania aneksu, powód przekazał pozwanym obowiązujący ich harmonogram spłat (dowód: aneks nr (...) do umowy kredytu k. 47-48v.).

Wobec niespłacania przez Kredytobiorców rat kredytu w terminie, pismem z dnia 02.11.2018 r. Bank wezwał T. M. i B. M. do zapłaty zadłużenia opiewającego wówczas na kwotę 8.610,09 zł i obejmującego kapitał przeterminowany w kwocie 5.240,14 zł, odsetki umowne w kwocie 3.310,86 zł, odsetki podwyższone za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej w kwocie 47,40 zł i koszty opłaty za czynności Banku zgodnie z zapisami umownymi oraz Tabelą Opłat i Prowizji w kwocie 8,15 zł + 3,54 zł – w terminie 14 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. W wezwaniu do zapłaty zawarto przy tym informację, iż Kredytobiorcy mogą w terminie 14 dni od daty doręczenia przedmiotowego wezwania wystąpić do Banku z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie to pozostało jednak bezskuteczne (bezsporne, dodatkowo dowód: wezwanie do zapłaty k. 51-52, potwierdzenie nadania przesyłki k. 53-54).

Pismem z dnia 03.12.2018 r., wobec niespłacania rat kredytu w terminie, Bank wypowiedział T. M. i B. M. umowę kredytu nr (...) z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie liczonego od dnia doręczenia tegoż pisma. Wypowiedzenie to doręczone zostało każdemu z kredytobiorców dnia 24.12.2018 r. przesyłką poleconą za zwrotnym potwierdzeniem odbioru (dowód: wypowiedzenie umowy kredytu k. 55 i 57, potwierdzenie odbioru korespondencji k. 56-56v. i 58-58v.).

Następnie, pismem z dnia 29.01.2019 r. Bank ostatecznie wezwał T. M. i B. M. do zapłaty całej wymagalnej należności z tytułu umowy kredytu nr (...), opiewającej na kwotę 71.650,54 zł z tytułu należności kapitałowej, 5.008,76 zł z tytułu odsetek umownych, 265,52 zł z tytułu odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz 11,69 zł + 4,20 z tytułu kosztów i opłat za czynności Banku zgodnie z zapisami umownymi oraz Tabelą Opłat i Prowizji (dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 59 i 60).

Dnia 19.03.2019 r. Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych o nr (...), potwierdzający istnienie po stronie T. M. i B. M. zadłużenia z tytułu umowy kredytu z dnia 11 stycznia 2013 r. na kwotę 77.935,85 zł, w tym należność główna – 71.650,54 zł, odsetki umowne za korzystanie z kapitału w wysokości 10,00% za okres od 20.08.2018 r. do 29.01.2019 r. – 5.008,76 zł, odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10,00% od dnia

20.08.2018 r. do 19.03.2019 r. – 1.260,66 zł oraz opłaty i inne prowizje – 15,89 zł (dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 40).

T. M. ma 55 lat, zaś B. M. ma lat 51. Oboje są osobami zdrowymi i nie mają nikogo (poza sobą) na utrzymaniu. Są właścicielami

30 hektarowego gospodarstwa rolnego nastawionego na hodowlę bydła mlecznego. Obecnie Komornik sądowy prowadzi przeciwko nim postępowanie egzekucyjne, ich zadłużenie wobec różnych instytucji wynosi ok. 1.200.000,00 zł (bezsporne wobec oświadczenia pozwanego T. M. złożonego na rozprawie w dniu 05 grudnia 2019 roku 00:02:57-00:05:14 niekwestionowane przez stronę powodową).

Sąd zważył, co następuje:

1) w zakresie oceny materiału dowodowego:

Zgromadzone w niniejszej sprawie i przywołane w ustaleniowej części uzasadnienia dowody z dokumentów Sąd ocenił, jako wiarygodne. Podkreślić przy tym należy, że strona pozwana negowała de facto jedynie jeden z nich, a mianowicie wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 19.03.2019 r. Jeśli chodzi o moc dowodową tegoż dokumentu, to oczywiście raczej przyznać należy pozwanym, iż stanowi on dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., a zatem dowodzi jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Wynika to wprost z treści art. 95 ust. 1 a w zw. z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j.t. Dz.U. z 2018 poz. 2187). Posiadanie przez wyciąg z ksiąg bankowych wyłącznie waloru dokumentu prywatnego nie świadczy jednak jeszcze o tym, że wyciąg ten nie odzwierciedla rzeczywistego stanu rzeczy. Wyciąg taki podlega ocenie Sądu razem ze wszystkimi dowodami, w myśl reguł wynikających z

art. 233 k.p.c.. Zestawiając treść przedmiotowego wyciągu z pozostałymi, niekwestionowanymi przez stronę pozwaną dokumentami przedłożonymi przez powoda (w szczególności umową kredytu, aneksami do tejże umowy kredytu, czy też wydrukami operacji na rachunku kredytowym pozwanym, które odzwierciedlają kwotę kredytu wypłaconego pozwanym przez powoda i kwoty uiszczone przez stronę pozwaną tytułem spłaty kredytu) dojsć należało do przekonania, iż zadłużenie widniejące na spornym wyciągu z ksiąg bankowych odpowiada rzeczywistemu zadłużeniu pozwanym wynikającemu z umowy kredytu z dnia 11.01.2013 r.

2) w zakresie oceny prawnej żądania pozwu

Zgodnie z treścią z art. 69 ust. 1 i 2 cyt. ustawy Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (ust. 1). Umowa kredytu powinna przy tym być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (ust. 2).

Biorąc pod uwagę treść powyższego przepisu stwierdzić należało, że umowa zawarta przez strony niniejszego postępowania w dniu 11 stycznia 2013 r. niewątpliwie spełniała wymogi umowy kredytowej. Celem kredytu udzielonego pozwanym przez powoda było bowiem zaspokojenie potrzeb konsumpcyjnych pozwanym i w tym zakresie umowa niewątpliwie została zrealizowana. Wynika to jednoznacznie z wydruku operacji bankowych na rachunku kredytowym (k. 85-86v.) złożonym do akt przez powoda, zaś faktu wypłacenia kwoty kredytu ustalonej umową z dnia 11 stycznia 2013 r. pozwani nie negowali.

W ocenie Sądu, umowę kredytu z dnia 11.01.2013 roku uznać też należało za skutecznie wypowiedzianą przez stronę powodową. Oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia tejże umowy bezspornie doręczone zostało bowiem pozwanym w dniu 24.12.2018 r., a poprzedziło je wezwanie do zapłaty spełniające wymogi z

art. 75 c cyt. ustawy Prawo bankowe. Wezwanie to zawierało bowiem żądanie uregulowania zapadłego zadłużenia w terminie 14 dni od daty jego doręczenia oraz pouczenie o możliwości wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację tegoż zadłużenia w ciągu 14 dni od dnia jego otrzymania.

Uznając, że powód skutecznie wypowiedział pozwanym umowę kredytu z dnia 11 stycznia 2013 r., rozstrzygnąć już tylko pozostało ostatnią ze spornych w niniejszej sprawie kwestii, a mianowicie kwestię zasadności wysokości kwoty dochodzonej przez powoda. Odnosząc się do powyższej kwestii, należy podkreślić, iż w procesie związanym z wykonaniem umowy kredytu, co do zasady, powód zobowiązany jest udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że oddał do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony kwotę środków pieniężnych na ustalony cel, pozwany zaś – że świadczenie swoje w postaci zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z prowizją i odsetkami w oznaczonych terminach spłaty wykonał (por. art. 69 cyt. ustawy Prawo bankowe oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 lipca 2014 r. w sprawie I ACa 174/14, Legalis nr 1067285 – odnoszący się wprawdzie do umowy pożyczki, ale adekwatny do sprawy niniejszej w zakresie rozkładu ciężaru dowodu). Powyższe stanowi odzwierciedlenie ogólnej zasady, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, zaś do przeciwnika – okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie I ACa 877/14, Legalis nr 1213593 – odnoszący się wprawdzie do umowy pożyczki, ale adekwatny do sprawy niniejszej w zakresie rozkładu ciężaru dowodu).

Uwzględniając powyższe stwierdzić należało, że skoro powód wykazał fakt zawarcia w dniu 11 stycznia 2013 r. umowy kredytu nr (...) z pozwanymi oraz fakt oddania do ich dyspozycji kwoty kredytu, to wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku dowiedzenia faktu pozytywnego. Natomiast pozwani, zdaniem Sądu, faktów niweczących powództwo nie wykazali w ogóle. Odnotować przy tym wypada, że zarzuty pozwanych w omawianym zakresie sprowadzały się przede wszystkim do zanegowania kwoty dochodzonej pozwem z uwagi na wykazywanie jej przez powoda wyciągiem z ksiąg bankowych. Rzecz jednak w tym, że po podniesieniu tychże zarzutów w sprzeciwie, strona powodowa złożyła do akt sprawy dokumenty (wydruki operacji na rachunku kredytowym pozwanych odzwierciedlające kwotę kredytu wypłaconego pozwanym przez powoda i kwoty uiszczone przez stronę pozwaną tytułem spłaty kredytu), których pozwani nie podważali i których zestawienie z treścią spornego wyciągu z ksiąg bankowych pozwoliło Sądowi ukształtować przekonanie, iż zadłużenie widniejące na spornym wyciągu z ksiąg bankowych odpowiada faktycznemu zadłużeniu pozwanych z tytułu umowy kredytu z dnia 11.01.2013 r. W kwestii wiarygodności wyciągu z ksiąg bankowych przedłożonego przez powoda, Sąd przyjął, iż w pełni aktualne pozostają uwagi poczynione w pkt 1 zważeń niniejszego uzasadnienia, stąd też zbędnym jest ich powielanie. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że pozwani nie powoływali się w toku procesu na dodatkowe wpłaty na poczet spłaty kredytu, których powód nie ująłby w swej ewidencji, co mogłoby ujemnie wpływać na wyliczenia powoda w zakresie dochodzonej należności. Dodać należy przy tym, że zarzuty sprzeciwu dotyczące wysokości kwoty dochodzonej pozwem w zakresie kosztów upomnień i kosztów egzekucyjnych były całkowicie nieadekwatne do realiów sprawy niniejszej. Powód takich należności od pozwanych w ogóle bowiem nie dochodził. Jeśli zaś chodzi o odsetki za korzystanie z kapitału i od zadłużenia przeterminowanego, to zasada i metoda ich naliczenia wynika wprost z zawartej przez strony postępowania umowy kredytu z dnia 11.01.2013 r. oraz aneksów do tejże umowy. Końcowo zaś dodać godzi się, że na rozprawie wyznaczonej w niniejszej sprawie na dzień 05.12.2019 r. pozwany T. M. wprost oświadczył, iż nie kwestionuje zadłużenia wobec powoda i uznaje powództwo (k. 87v.).

Biorąc powyższe pod uwagę, twierdzenia pozwanych o zawyżeniu należności dochodzonej przez powoda, Sąd ocenił jako gołosłowne i bezpodstawne.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanych dotyczącego się naruszenia art. 357 § 1 k.c. w zw. z art. 5 k.c., poprzez brak zainteresowania strony powodowej zawarciem porozumienia renegotjującego warunki spłaty kredytu z dnia 11.01.2013 r. stwierdzić należy, że jest on całkowicie chybiony. Trzeba bowiem pamiętać, że powód – na skutek dwóch próśb pozwanych wywołanych problemami finansowymi i zaległościami w spłacie kredytu – podpisał z pozwanymi dwa aneksy do przedmiotowej umowy kredytu, wydłużające termin spłaty tegoż kredytu pierwotnie o 6 miesięcy (w

roku 2017), a następnie o kolejne 6 miesięcy (w roku 2018), obniżając jednocześnie w ten sposób ratę miesięczną spłaty kredytu. Rzecz cała w tym, że powyższe nie zmieniło sytuacji pozwanych, którzy w dalszym ciągu nie spłacali rat kredytu. W takim zaś stanie rzeczy wypowiedzenie kredytu pozwany przez powoda nie może być traktowane, jako naruszenie art. 5 k.c.; wypowiedzenie to nie może też być traktowane jako naruszenie art. 357 § 1 k.c., jako że przepisu takiego w kodeksie cywilnym po prostu brak. Powyższej konstatacji nie zmieniliby nawet gdyby uznać, że zarzuty pozwanych w omawianym zakresie wywodzone były z treści art. 357¹ k.c.. Hipotezą powyższego przepisu są objęte bowiem tylko zdarzenia nadzwyczajne o charakterze nagłym, powszechnym, niezależne od woli stron i wykraczające poza typowe ryzyko gospodarcze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2019 r. w sprawie I CSK 640/18, dostępne w zbiorze Legalis nr 1898213). Problemów finansowych pozwanych (o charakterze przejściowym zresztą, jak wskazywali to pozwani) do takich zdarzeń nie da się zaliczyć.

W konsekwencji żądanie pozwu uznać należało za usprawiedliwione w całości, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 k.p.c.. Skoro pozwani proces niniejszy przegrali w całości, to – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania – winni zwrócić powodowi wszystkie wyłożone w jego toku koszty, na które złożyły się uiszczone przez powoda: opłata od pozwu w kwocie 975 zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 4,92 zł (pkt II wyroku).

O brakujących kosztach sądowych orzeczono zaś z mocy art. 102 k.p.c., mając wzgląd na niewątpliwie trudną sytuację pozwanych (pkt III wyroku).

SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz